

Kunst 27 oktober 2015

De Telegraaf

'FRESH YOUNG GODS'

Onbevredigende drugstrip

De louche zakenman Boot (Bram Coopmans) ligt het grootste deel van de voorstelling in zijn jacuzzi. Foto Sanne Peper

Het is een verre van onschuldig feest, waarvan het publiek van Fresh young gods anderhalf uur lang getuige is. Drank, drugs en seks worden in overvloed geconsumeerd en de samenstelling van het gezelschap is op z'n minst opmerkelijk: twee Shell-medewerkers, een louche zakenman, een Oekraïense prostituee, de dochter van de Turkse president en een CIA-agente brengen gezamenlijk de nacht door in een flat in Dubai. Wanneer de volgende ochtend een pikante foto van het feest op Facebook verschijnt, zijn de gevolgen niet te overzien.

Fresh young gods is het tweede stuk van Joeri Vos van zijn satirische drieluik Goede bedoelingen, over wereldverbeteraars. Het eerste deel, De onrendabelen, ging over een gezin dat leefde aan de onderkant van de maatschappij. Nu is het de elite die in de knel raakt.

De voorstelling is een mix van filmbeelden en live gespeelde scènes. Terwijl we op

het toneel de feestgangers gedurende de nacht volgen, zien we ze in een documentaire negen jaar later terugkijken op de bewuste avond. Het contrast tussen deze twee vertelvormen is enorm: de uitspraken in de film raken aan grote zaken. Zo zou het extravagante feestje aanleiding zijn geweest voor religieuze en politieke spanningen, dalende beurskoersen en zelfs een wereldwijde energiecrisis. Die complottheorie zorgt voor een behoorlijke spanningsopbouw.

Op het toneel zien we echter niets terug van wat er in de film wordt gesuggereerd. Hier blijven de gebeurtenissen hangen in dronkenmansgedrag, iets wat vrij snel gaat vervelen als je zelf nuchter op de tribune zit. De Shell-jongens overtuigen vooral als twee verwende jongetjes die wanneer het uit de hand dreigt te lopen huilend hun vader bellen. Maar niet als jonge godenzonen die wereldschokkende gebeurtenissen veroorzaken. De spelers doen vreselijk hun best om geloofwaardig door het lint te gaan, maar daar blijft het bij. Na afloop bekruipt je het gevoel: de film was beter. Dat kan toch niet de bedoeling zijn van toneel maken.

Maaïke Staffhorst